

Raadighed for mig, har jeg kun, saa vidt mine Kræfter eller Tiden slog til, kunnet fremsætte de Ændringer til bestaaende Love, som jeg mente var paatrængende nødvendige.

Det ærede Medlem gav mig Ret i, at Honorarerne for Lægeattester var kommet noget højt op under Inflationstiden. Jeg kan desværre ikke helt indkassere den Ros, det ærede Medlem gav mig, fordi det nu var lykkedes at faa dem alle sammen ned igen. Saa langt er jeg ikke naaet, men jeg er gaaet den Vej, at jeg har forhandlet med de Læger, som jeg ansaa for nogle af de mest fremragende og betydningsfulde, og hos disse har jeg mødt en saadan Forstaaelse, at jeg kan sige, at paa et vigtigt Omraade er Udgifterne bragt ned med 30—33 pCt.

Saa kom det ærede Medlem ind paa Tanken om Forandring af Invaliditetsbegrebet efter § 3 og navnlig paa, at man i højere Grad skulde kunne tage Hensyn til Alderen. Det er vanskeligt at debattere dette Spørgsmaal i en større Forsamling, men jeg er klar over, at der maaske i Udvalget kunde komme en nyttig Forhandling herom.

Endvidere kom det ærede Medlem ind paa Spørgsmaalet om Anbringelse af Invaliditer i Stillinger, hvortil de egnede sig med deres Invaliditet. Jeg tror, det ærede Medlem har Ret i, at her ligger en stor Opgave og venter, og jeg ser Muligheden for, at der fra Sundhedsministeriets Side her kan gøres noget væsentligt og nyttigt.

Ogsaa paa et andet Punkt var jeg ikke helt uenig med det ærede Medlem Hr. Johannes Lou. Det ærede Medlem var inde paa, at det kommunale Tilskud ikke skulde gradueres efter København, Købstad eller Land. Ja, jeg kan sige, at Spørgsmaalet har været overvejet meget, og skulde jeg sige noget, saa har Vægtskaalen for mig staaet omtrent lige med Hensyn til, om det ærede Medlem Hr. Johannes Lous Tanke eller det, der staaer i Lovforslaget, er det rigtige. Naar jeg har skrevet det i Lovforslaget, som jeg har, er det ikke, fordi min Tvivl har været løst, men der skulde jo staa noget, saa hvis det ærede Medlem Hr. Johannes Lou kan fremkomme med gode Argumenter for sit Standpunkt, er jeg særdeles villig til at bøje mig derfor. Jeg kan godt se, at meget taler derfor, men at der ogsaa er noget, der taler derimod.

Dernæst var det ærede Medlem Hr. Johannes Lou inde paa Spørgsmaalet om Arbejdsgivernes Bidrag til Invalidefonden. Det ærede Medlem rørte her ved et noget vanskeligt Punkt. Da Loven blev fore-

slaaet og vedtaget i 1921 gik man fra flere Sider ud fra det samme, som det ærede Medlem Hr. P. Munch var inde paa, at de Sygdomme, som gav Invaliditet i et ikke ringe Antal Tilfælde, maatte anses for at være Erhvervs sygdomme. Jeg tror, at dette kan have været rigtigt for 20—30 Aar siden, og navnlig for Tuberkulosens Vedkommende kan det have været rigtigt, idet vi ved, at denne Sygdom i mange Tilfælde særlig var knyttet til visse Erhverv. Men det er saaledes, at Fabriks-hygienen, Forstaaelsen af denne Sygdoms Smitsomhed og Befolkningens Renligheds-sans er tiltaget i den Grad, at man nu neppe kan sige, at Tuberkulose i nogen væsentlig Grad er en Erhvervs sygdom lige saa lidt som forskellige andre Sygdomme. I Virkeligheden er der ikke megen Grund til at paalægge Arbejdsgiverne denne Særskat, og jeg vilde tro, at vi om nogle faa Aar var kommet saa langt, at Motiverne til at paalægge denne Særskat helt vilde være bortfaldet. I øvrigt er jeg ligeledes — og det fremgaar af Forslagets § 20 — enig med det ærede Medlem Hr. Johannes Lou i, at det vil være særdeles nyttigt at gennemføre en Oplæring af en stor Del af disse Invaliditer til bestemte Arbejder, idet man derved kan bringe dem over Invaliditeten.

Til den ærede Ordfører Hr. P. Munch skal jeg tillade mig at sige, at naar man i Lovforslaget har valgt at nedskære efter Parikronen, saa er det af gode Grunde. Det ærede Medlem ved, at dette Ministeriums Politik er at søge gennemført Parikronen saa vidt muligt paa alle Omraader. Det ærede Medlem mente, at der kunde være mere Grund til at tage Pristallet, mindre Grund til at tage Parikronen. Men Forskellen er jo ikke stor, og der er en betydelig Fordel ved at tage Parikronen, idet man derved faar den fremtidige Invaliditerente lagt fastere, knyttet til selve Kronen, og den Smaalighed — jeg tror, det var det Udtryk, det ærede Medlem Hr. Borgbjerg brugte —, som ligger i, at man maaske kunde være kommet lidt højere op, hvis man havde anvendt Pristallet, spiller ikke nogen nævneværdig Rolle. Jeg skal blot sige, at i det Øjeblik, Pristallet gaar ned med 3 Points, svarer den foreslaaede Invaliditerente samtidig til Parikronen og til Nedgangen i Pristallet.

Det ærede Medlem Hr. P. Munch var ogsaa inde paa Spørgsmaalet om det juridisk berettigede. Han udtalte sig nu, saa vidt jeg forstod, ikke med nogen særdeles betydelig Skarphed eller Klarhed. Det, det